

DE ACVTI

MORBI NATVRA, DISPVTATIO
PRO LOCO (VT VOCANT)
IN MEDICA FACVLTATE
ADIPISCENDO, IN-
STITVTA

A

SIMONE SCHEIBIO LIPSICO,
Philosophiæ & Medicinæ Doctore,

L I P S I Æ

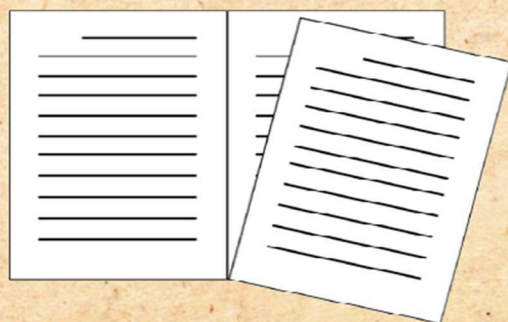
Ad XXVI. diem Octobris:

ANNO

M. D. LVI.

*Spectata eruditionis et probitatis inueni
D. Georgio Kot, amico et affini suo chariss.*

R 24

W woluminie kolejno współprawne sygnatury:

**Odręczny
spis tytułów**

SD 4122 II

SD 4123 II

SD 4124 II

SD 4125 II

SD 4126 II

SD 4127 II

Inc. 331

SD 4129 II

SD 4130 II

SD 4131 II

SD 4132 II

SD 4133 II

SD 4134 II

SD 4135 II

SD 4136 II

SD 4137 II

SD 4138 II

SD 4139 II

SD 4140 II

SD 4141 II

SD 4142 II

SD 4143 II

SD 4144 II

SD 4145 II

SD 4146 II

SD 4147 II

SD 4148 II

SD 4149 II

SD 4150 II

SD 4151 II

SD 4152 II

SD 4153 II

SD 4154 II

SD 4155 II

SD 4156 II

SD 4157 II

SD 4158 II

SD 4159 II

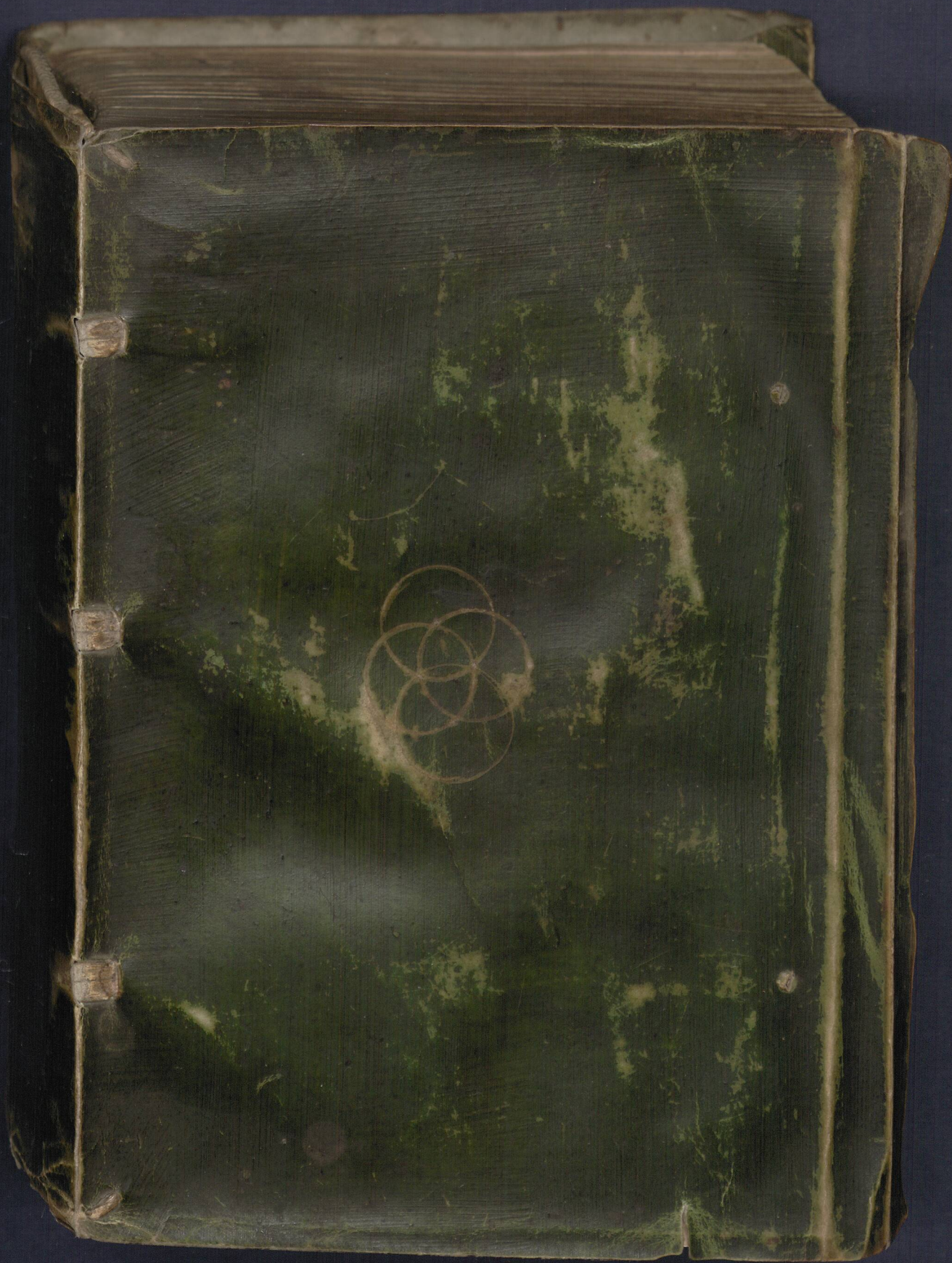
SD 4160 II

SD 4161 II

SD 4162 II

Inc. 331 b

Rkp. XVI wiek

In hoc libro contenta

- 1 Caxemes p. inera mediana, a de peste, Gab. f. yale p. 17. G.
- 2 Poptaria epigon medica, emde, Antierpie ad 62. L.
- 3 Podagra liden elegiac p. Ed. Hesp. Plogitio, 31. C.
- 4 Febrio dialogis Hottentis, 14 brendin Luthon. A.
- 5 In C. Plinij l. 30 cap. 122. Magia Apologia Tuteny. G.
- 6 Masheoli test de artificiali memoria. A.
- 7 Ars memoriae Ge. Sibitij a pöniala alio. A.
- 8 Vithenta Exorata p. linn Cornarind. ad 45. Encl.
- 9 Nita ac Brabyla p. Vity. Exor. aspenanda p. iul. Aug. E.
- 10 Ad illibet calumnias Fudij, rufio Egenolphi. B.
- 11 Disputa de testam na a mial seminis na D. Roth a.
- 12 Disp. Wensley Baion q. D. Roth. Aet.
- 13 Disp. Homicij Schemey de morte Gori.
- 14 Disputa D. Amichatij de pignemoria. D.
- 15 Disputationes duae D. Rothae p. Dolorandis aliq.
- 16 Disp. D. Amichatij, de 180 Comitah.
- 17 Disp. Casp. Naey de Phebomina. ad 48.
- 18 Disp. D. Fendij, p. Rerpadhero doctorendo.
- 19 Disp. D. Meney de catharus, rudente Pehio. ad 49. C.
- 20 Disputa D. Roth cum Pochroffis de Thelamgha alio.
- 21 Allocatio a purgatio Sumat D. Naey, ad 51. C.
- 22 Disp. de plegione, 1 Hamilleij & Flacij.
- 23 De lotione a balneis D. Amichatij & Masheolis. E.

24. Dissertat. B. Jacobi Titichij & Sincero & Nathero.
25. Diss. P. Rell, & Bodrio, Nachholdo.
26. Diss. de causis febrind in græc, V. Clavij.
27. Diss. P. Svin: Scheitij de Archi Tri notica.
28. De sang & pituita V. Peembach & 3 Valtore
29. V. Peembach & dore & Quast medica (D
31. De calore & spem naturo diss. Mennerq & Steinnich. C.
32. De nino & eius quatuor V. Hoffmann & Scheitij
33. De lute diss. Hufsen & M. Baroth. 34. Esstasis Strach
35. Elementa Hip. & Gal. V. Peembach & M. Baroth.
36. Reta moderat. ratio V. Mennerq. C.
37. Cæ & principia certitudinis V. Titij Regionoh. C.
38. Dissertat. de peste naturo diss. Lamm, Faysen.
39. Ougo & ea petri & Bernhardi Eincedling
40. Cinc & Scholentz V. Hermin. Steinnich 41. V. Kontmann.
42. Von ungeliefen. 43. Vom Meinen ^{broch} melf
44. Facchia & mores mense carum 45. Caphys V. Petron. E.

DE ACVTI

MORBI NATVRA, DISPVTATIO
PRO LOCO (VT VOCANT)
IN MEDICA FACVLTATE
ADIPISCENDO, IN-
STITVTA

A

SIMONE SCHEIBIO LIPSICO,
Philosophia & Medicina Doctore.

L I P S I Æ

Ad XXVI. diem Octobris:

ANNO

M. D. LVI.

*Spectata eruditionis et probitatis inueni
D. Georgio Kot, amico et affini suo chariss.*

DE ACVT

MORBI VAGI DISTICTA
TIO PRO LOCO VITAE
IN MEDICA PRACTICA
ADDISCHENDO, IN
STITUTA

A

SIMONE SCHEIBERIO LIBRICO
Philosophiae & Medicinae Doctor

1744. 65.

LIBRIS

Ad X. Y. J. d. n. O. b. n. e.

ANNO

M. D. C. L. V.

Speciale eruditissimum et profundissimum
D. Georgio Rei, amico et officio suo carissimo

SIMON SCHEI

BIVS PHILOSOPHIÆ ET ME

dicinæ Doctor, Candido lectori S.

Vi certum sibi uitæ genus deligere uelle consti-
tuerunt, eos meminisse decet piæ huius & mul-
tum tritæ sententiæ: Non nobis solum nati su-
mus, sed ortus nostri partem patria, partē pa-
rentes, partem amici uendicant. Qui enim ra-
tione hæc secum reputabunt, nunquam
committent, ut uel diuitijs, uel ocio abundan-
tes, ignauia causis indulgere, aut sibi tantum uiuere cogitent. Nam
qui laboris, molestiæ, aut incommodi sui causa, nec communi patriæ
utilitati, nec priuata coniunctorum necessitati seruire student, hi mi-
hi non mediocriter contra officium facere uidentur, sed humanam
naturam prorsum exuere. Homines enim cum hominum causa eti-
am creati sint, ac natura cum in omnes, tum in eos præcipue amoris
& beneuolentiæ igniculos nobis addiderit, cū quibus nobis, aut pa-
tria communis est, aut maiorum imagines: an non communis homi-
nū natura obliuiscuntur, qui omnes rationes suas eò referunt, ut sibi
tantum seruiant, securi commodorum alienorū? Hæc cum mecum
à puero cogitarem, simul ac ex ephebis excessi, eiusmodi uita insti-
tutum sequendum mihi uisum est, quod de plurimis bene mereretur.
Quare iam mediocriter in Philosophia fundamentis, statim ad Me-
dicinam animum appuli, quod illa diuino pariter ac humano com-
mendaretur iudicio. Postquam uerò multis deinceps annis, primum
in patria: postea triennio sermē in Italiæ scolis celeberrimis huic stu-
dio operam nauassem: cum doctorali laurea mihi domum reuerso
in mentem uenit, me patriæ me totum debere, eoq; mihi esse conten-
dendum, ut illam, si quid in me est aut erit facultatis publicæ uel pri-
uati

uatim iuuandi, id totum conferrem. Quod ut fieret commodius, ac
ut clarissimi scolæ huius Lipsiæ Medici, me ob peregrinam laure-
am quasi exoticum factum, in gregem suum reciperent, hanc dispu-
tandi prouinciam subire uolui, impetrata à collegio, eius peragendi
potestate. De acutis autem, morbis aliquid proponere uolui, camq;
mibi præ cæteris materiã delegi, quod tractationem eius non utilen-
tantum, sed necessariam etiam esse inter doctos omnes conueniat.
Quod non Hippocrates solum affirmavit, sed quotidiana quoq; ui-
tæ exempla tristia testantur. Quot enim lateris dolor acutissimus
confodit; quàm multos angina strangulat; quanta turba ardentissi-
mis febrium flammis comburitur; Vt igitur grauissimis, & momen-
to quasi temporis perimentibus malis, ex doctissimorum uirorum dis-
sertatione certius occurri possit, ista tractanda suscepi. Integræ ue-
rò materiã non explicauimus, tum ob temporis angustiam, quo no-
bis hæc proferenda erant, tum ne conclusionum numerus in immen-
sum excreseceret. Quæ desiderantur alio tempore cum ad
nos disputandi munus ordinis ratione deuol-
uetur, studiose complebimus.

Interim his frui, &

uale.

Q V Æ S T I O.

Vtrum morbus acutus, paucorum dierum interuallo
uitam in dubium adducens, non rarò etiam subito es-
necans: Ante curationem, naturæ suæ cognitionem diligen-
tem & exquisitam plus quàm cæteri morbi postulet, cum
tantum in curando peccetur, quantum in cognoscendo fu-
erit erratum.

Con

CONCLUSIONES.

- I. Acutum morbum Græcè ὀξύ appellari dicimus ex motus specie quod celeriter moueatur.
- II. Opposita autē differentia propriū nomen non habet.
- III. Macrochronij enim non Acutis, sed Brachychronijs opponuntur.
- IIII. Etsi uerò acutus morbus ab Hippocrate etiam definiatur: nos tamen eum esse, qui cum celeritate periculosus sit, cum Archigene statuimus.
- V. Huius duo characteres inueniuntur, motus celeritas et periculum. Quorum neuter ad acutum morbum indicandum satis est, sed ambo concurrant oportet.
- VI. Quemadmodum enim ob celerem iudicationem tertiana exquisita in acutorum censu non habetur: ita nec heptica ob periculum.
- VII. Quoniam uerò celeritas & periculum uel à materia uel à loco affecto, uel ab utroq; maximè causantur: rectè fieri putamus, ut à duobus illis simplices ac primæ acuti morbi differentie desumantur.
- VIII. Materia, aut qualitate, aut quantitate, aut tota substantia acutum morbum efficit.
- IX. Qualitate quidem, ut caliditate, acrimonia &c.
- X. Quantitate uerò, ut sanguis immodicè auctus in plethora, subito nonnunquam arteriarum submissione et perspiratione corporis prohibita, suffocans.

XI. Substantia deniq; ut spiritus uel sanguis quoquo modo contrarius naturæ nostræ redditus.

XII. Pars affecta acuti mali causa est, uel quod princeps est, uel quod cum principe consentiat.

XIII. Quanquam autem acuti omnes, magni sint morbi: tamen ex eo, quod plus, minusue tales sunt, nunc citius, nunc tardius metam attingunt.

XIIII. Hinc sanè factum, ut & alia à Medicis præter commemoratas, acutorum differentia statuatur, à termino desumpta.

XV. Siquidem Peracuti alij: alij Acuti nominantur.

XVI. Peracutorum nonnulli exactè tales sunt, & quarto die desinunt: Alij uerò non exactè, & ad septimum producuntur.

XVII. Ex acutis quoq; aliqui exactè sunt acuti, decimū quartum non excedentes: Aliqui non exactè, decimo septimo aut uigesimo terminandi: Aliqui cum adiectione acuti uocantur, uel ex decidentia, qui nunc trigesimo, nunc quadragesimo, nunc sexagesimo finem accipiunt.

XVIII. Verum de nominibus curiosum admodum esse non oportet, sed in hoc potius omni cura & studio Medicus incumbere debet, ut præcognoscere morbi statum possit, cum illud ad instituendam uictus rationem plus habeat momenti, quàm sollicitè morbis qui inter acutos & non acutos ambigunt, nomina imponere.

XIX. Vnaquæque enim differentiarum ex temporibus

suis constituitur, tum morbi totius, tum accessionum plerumque singularum.

XX. Caterum quod ad particulares morbos attinet, ipsi commemoratis differentiis certa ac stabili lege subijci non possunt, propterea quod qui modo acutus est simpliciter, mox ob materiae, uel loci dispositionem peracutus fieri possit & contra. Nam pro materiae & loci differentia nunc corripuntur nunc producantur morbi acuti.

XXI. Communi tamen acutorum nomine hi ferme numerantur, Phrenitis, Lethargus, Tabes, Apoplexia, Accessio morbi comitialis, Tetanus, Angina, Affectus quidam columellae, Tonsillarum quaedam ulcera, Pleuritis, Peripneumonia, Syncopa, Cholera, Voluulus, Acuti iecoris morbi, Cavae uenae morbi acuti, Renum, Vesicae: Vteri strangulatus, Satiriasis, Causi, Synochi, Pestis &c.

XXII. Ad praecognoscendum in quarto, septimo, aut alio quocunque die acutos finiente morbi status futurus sit, non solum ad morbi naturam, motum, coniudicantia & accessiones, sed ad coctiones quoque, & quidem praecipue respicere oportet, dierum in quibus fiant obseruata potestate.

In peracutis primo statim die futurum terminum prospicere oportet. In reliquis qui longius producantur, sequentibus etiam diebus illud cognoscere, ad uictum instituendum non tantum interest.

De euentu morborum istorum, non omnino certa sunt praedictiones, si Hippocrati creditur. FINIS.

